

сподаритѣ гледатѣ слугитѣ си, и излѣзе съ Захария.

Но тѣ не отидоха на разходка, а се затвори́ха въ господарската кжща, караха се — туй се познаваше по високия разговоръ. После излѣзоха да се разходятъ навънъ по поляната и пакъ се разправяха. Като се тулѣше задъ дърветата въ градината, Василена ги следѣше съ очи. Една особена усмивка на злорадство и на надежда имаше на устнитѣ ѝ.

Захария и Севастица се закриха въ тъмнината. После, следъ като доста време бѣше ги чакала, Василена чу, че приказватъ и че идатъ. Тя се скри въ тъмнината и се вслуша.

— Тице, каква си, наистина, — говорѣше Захария. — Какъ можа да помислишъ, че азъ ще обърна внимание на тая Василена. Кой? Азъ? Може ли такова нѣщо. Такава дива, проста селянка... Азъ понѣкога отивамъ и не я забелязвамъ дори... Че тя и името си не знае да подпише — прѣститѣ ѝ таквизъ дебели, не може да хване перото...

Тѣ се спрѣха и следъ малко Захария каза:

— Стига да искашъ, Тице, още утре може да си заминемъ.

Тѣ тръгнаха по-нататъкъ, но Василена можа да чуе:

— Понѣкога знаешъ ли какъ се шегувамъ? — казваше Захария. — Казвамъ ѝ: да речемъ, че ти си господарката, че чифлика е твой, как-